

4

Milujem ťa, Damon,“ zašepkala Elena. Nepočul ju. Nikto ju nepočul. Väčšinou ani ona nepočula ich, vnímala iba letmé dojmy z ich slz, šepotu a vášnivých diskusií. Nerozumela viac ako slovo či dve, občas sa jej podarilo spoznať hlas.

Zdalo sa jej, že počuje Damona. No musela priznať, že si to možno len vybájila, že si vybájila všetky tie známe a teraz vzdialené hlasy, pretože veľmi potrebovala spoločnosť.

Zomiera. Určite je to tak. Predtým cítila strašnú bolesť, zjavila sa jej Mylea a vzápätí sa Elena ocitla v tejto prázdnote.

Chvíľu dúfala, že tu stretne Stefana. Už predtým videla jeho ducha, takže vedela, že kdesi stále pretrváva jeho

vedomie. Ale miesto, na ktorom sa teraz nachádzala, jej nepripomínalo nijakú časť spektrálnej ríše. Prestala po Stefanovi pátrať, keď jej došlo, že je tu sama.

Okolo nej žiarilo mäkké sivé svetlo, ktoré ako-tak presvetlilo to, čo jej pripadalo ako hmla. Aj na pokožke ju to chladilo ako hmla. Obklopovala ju vlhká zima.

Kráčala a kráčala, prešla veľa kilometrov, ale nič sa nemenilo. Ani by neverila, že sa vôbec pohybuje, nebyť boľavých nôh. No aj keď zastala a znehybnela, hmla zostávala stále rovnaká.

Elena zaťala päsť a zagánila do sivej ničoty. Nie, toto nedopustí. Neľahne si a neumrie, neurobí to, čo od nej nebeské Strážkyne očakávajú.

„Hej!“ zakričala. „Hej! Ešte som tu!“ Aj vlastným ušiam pripadali jej slová tlmené, akoby ju niekto obalil hrubou vrstvou vaty. „Pusťte ma von!“ skríkla čo najhlasnejšie a najdôraznejšie. Ktosi tu predsa musí veliť a ona sa ho dovoľá prinútiť ho, aby ju pustil.

Vzápätí sa jej od nervozity stiahol žalúdok. Čo ak sa nikto neozve? Nemôže tu predsa zostať naveky... V tej chvíli, keď jej to zišlo na um, sa konečne niečo zmenilo. Hmla ustúpila a pred ňou sa zrazu vinula slnkom osvetlená cesta.

Elena ju spoznala. Ak ignorovala valy sivej ničoty, ktoré ju z oboch strán ohraničovali, bola to tá istá cesta, ktorá viedla do domu, kde vyrástla. Do domu vo Fell's Church.